

avant..!

l'agitació rabassaire és una
fase de la revolució social

l'autodeterminació de catalunya

El dia 2 d'aquest mes es complí l'aniversari de la votació de l'Estatut.

El plebiscit fou abastament contundent per a poder dubtar del voler del poble. Catalunya palesà, obertament, quin era el seu desig, quina era la seva voluntat, d'una faisó ben remarcable. Tot el poble català, gairebé unànimement, refrendà amb el seu vot el text ja aprovat i votat anteriorment per la Generalitat i Ajuntaments.

No cal dir que l'entusiasme fou grandios i les esperances en assolir el que allavors era voluntat de Catalunya semblava que havien de trobar una mar quieta i tranquil·la en la qual hi lliscaria, suaument, la nau valenta i impetuosa de les nostres llibertats.

Ara, però, ens hem pogut adonar que el camí se'ns feia més pesat i tumentós. La nostra nau ha topat repetidament amb esculls, per dissort, bon xic entrebancadors i hem pogut observar que les proves a què havia estat sotmès el poble català s'esfumaven d'una manera sorprenent.

Hom es pregunta ara: ¿què n'hem tret que el poble de Catalunya s'hagués manifestat, clar i vibrant, plebiscitàriament, si la seva autodeterminació ha estat frustrada, grotescament, pels eterns monàrquics disfressats de republicans i també per molts que dient-se republicans pul·lulen pel parlament espanyol i s'han entossudits amb els vells i corcats tòpics de la «unidad» i «sobirania» nacional i de la «integritad de la pàtria»?

Recordem que l'endemà d'haver-se votat l'Estatut, Alcalà Zamora, avui President de la República Espanyola, digué, arran del resultat bé prou eloqüent del plebiscit:

«Catalunya, després del seu esclatant triomf del plebiscit per l'Estatut podia donar-se el govern que més li hagués plagut»

No obstant, Catalunya sabé esperar noblement—massa noblement i potser

ara ho paguem—que fos sotmès a discussió a les Corts Constituents. Aquestes, però, ens van deixant les aspiracions catalanes, condensades en l'Estatut, tan minimitzades, que ara mateix es pot dir que no el coneixem, puix que actualment ja és més seu —Estatut de las Corts Constituents— que no pas nostre.

La voluntat autodeterminadora de Catalunya ja ha quedat trepitjada barrejant per la sabata vella i esfilagardada de la incomprensió.

Un dia darrera l'altre hem pogut constatar com anava creixent l'onada dels odis i de les infàmies no solament contra l'Estatut sinó contra Catalunya mateixa.

I bé, amb tot això ni el Govern ni ningú hi ha fet oposició. Molts diuen que els dol que es realitzin aquests actes que manifesten l'hostilitat a Catalunya, però en el fons àdhuc en senten una satisfacció; si els mireu de cua d'ull és fàcil atrapar-los el riure per sota les narius.

Breu: La nostra voluntat pot molt bé no ésser complaguda, però volem repetir, ben alt i ben fort, que no hi ha cap força al món capaç d'anorrear-la.

Les lleis dels homes, uns articles d'unes Corts Constituents no són prou potents per destruir la voluntat de Catalunya que, malgrat tot, vingui el qui vingui, assolirà la llibertat a què té dret un poble que ha palesat clarament la seva autodeterminació.

El dret d'autodeterminació vol dir —segons el concepte leninista— que un poble, una nació té el dret natural de disposar de la seva sort, és a dir, ningú no té el dret d'immiscir-se violentament en la vida d'una nació, d'anihilar les seves escoles i altres institucions culturals de trencar els seus usos i costums, de dificultar l'ús de la seva llengua, de disminuir els seus drets.

El dret d'autodeterminació vol dir

també que la nació tindrà el dret d'arranjarse com millor li sembli. Podrà organitzar la seva vida sobre les bases d'autonomia. Tindrà el dret de separarse completament. La nació és sobirana i totes les nacions posseeixen iguals drets.

Això vol dir que el dia no llunyà que l'Estatut de les Corts Constituents ens hagi *manufacturat* els drets limitadíssims que podrem gaudir segons la seva voluntat, Catalunya es posarà a treballar, novament, d'una manera decidida i ferma, per assolir el seu complet alliberament, franca i veritable expressió de la seva pròpia voluntat.

Catalunya farà la seva via sense que res ni ningú pugui oposar-s'hi.

ROC CLAR.

Encara no podem donar a conèixer el resultat de les nostres gestions per tal d'assolir el corresponent permís per la col·locació de les làpides que donaran el nom de Francesc Ferrer i Guàrdia al que porta avui el de Baix de Sant Pere.

Trobem gran resistència en aquests representants demòcrates i laics (?) de la nostra ciutat, que o bé els espanta encara el nom del gran humanista, o pel sol fet de que la subscripció no hagi estat una idea seva, o per coaccions rectorils, sembla que no tenen desig de complaure'ns, encara que amb la seva negativa deixin de beneficiar l'erari municipal del montant de les làpides regalades pel poble.

Tenim confiança que en el proper número, podrem dir l'últim mot relatiu a aquest assumpte.